

அலகு 2

சுவைகளின் கலவை

இலக்கியம், மனித மனங்களுக்கு இன்பத்தை ஊட்டுவன. ஒவ்வொரு இலக்கியத்தை வாசிக்கும்போதும் வாசகன் மனத்தில் ஏதாவது ஓர் உணர்ச்சி ஏற்படுகிறது. அவ்வகையில் அமைபவையே சிறந்த இலக்கியங்கள் எனக் கொள்ளலாம். மெய்யில் தோன்றும் உணர்ச்சிகளே மெய்ப்பாடுகள் என்று வரையறுக்கப்படுகின்றன. தொல்காப்பியரும் மனிதனில் காணலாகும் எண்வகை மெய்ப்பாடுகளைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறார். இம்மெய்ப்பாடுகள் தோன்றப் படைக்கப்பட்ட பல்வேறு இலக்கியங்களைத் தமிழ்மொழி தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. இன்பம், அவலம், வீரம், கோபம் என்னும் பல்வேறு சுவைகளை உள்ளடக்கிப் படைக்கப்பட்ட இலக்கியங்களையும், அவற்றைப் படைத்தளித்த படைப்பாளிகளின் படைப்பாற்றலையும் அறிய உதவும் நோக்கில் பல்வேறு சுவைகளை உடைய இலக்கியப் பகுதிகள் இவ்வலகில் தரப்பட்டுள்ளன.

கற்றல் அடைவுகள்

- இலக்கியச் சுவையை அறிந்துகொள்ளுதல்.
- இலக்கிய வகைகளைப் பகுப்பாய்வு செய்து விளக்கக்கட்டுரைகள் தயாரித்தல்.
- இலக்கியத்திற்கும் சமூகத்திற்கும் உள்ள தொடர்பினை இலக்கியங்களைக் கற்பதன் வாயிலாக ஒப்பிடல்.
- மொழியியல் கூறுகளை அடையாளம் காணுதல்.
- நாடகம், திரைப்படம் போன்றவற்றைத் திறனாய்வு செய்தல்.

இலக்கியச் சுவைகள்

ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கு என்பர். அவற்றுள் மிகச் சிறந்தது இலக்கியக் கலையே என்பது சான்றோர் கூற்று. மனிதன் படைத்துக் கொண்ட நாகரிகக் கருவிகளுள் மிகச் சிறந்தது அது. பேசுவதற்கும் எழுதுவதற்கும் உரியதாக மனிதன் படைத்துக் கொண்டது தான் மொழி என்றாலும், மொழி இல்லையாயின் இன்றைய நாகரிக வளர்ச்சியே இல்லை எனலாம். மன்பதையின் வளர்ச்சிக்கும் வாழ்வுக்கும் அடிப்படையானது மொழியே. அத்தகைய மொழியின் சொற்களையே ஊடுபொருளாகக் கொண்டு அமைவது இலக்கியம். ஆகையால் அது கலைகளில் சிறந்தது என்பார் மூதறிஞர் மு. வரதராசனார்.

கருத்து, உணர்ச்சி, கற்பனை, வடிவம் ஆகிய நான்கும் இலக்கியத்திற்கு இன்றியமையாதவை. எந்த ஒரு படைப்பாக இருந்தாலும் அதில் ஒரு கருத்து இருந்தே ஆகவேண்டும். எனவே கருத்தினை இலக்கியத்தின் உயிர் என்றே கூறலாம். கருத்தில்லா இலக்கிய வடிவம் என்பது உயிரில்லா உடம்பைப் போன்றது.

காதல், வீரம், அறம், பக்தி, பாசம் முதலானவற்றை உணர்த்துபவை பண்டை இலக்கியங்கள் என்றால், இன்றைய இலக்கியங்கள் அன்றாட வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளையே பெரும்பாலும் முன்வைக்கின்றன. எப்படி வாழவேண்டும் என வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டியவை அன்றைய இலக்கியங்கள். இப்படியும் வாழ்கிறார்களே என்று வருந்துபவை இன்றைய இலக்கியங்கள். அவரவர் மன ஏக்கங்களின் தாக்கங்களே இன்றைய இலக்கியங்களின் பாடுபொருள்களாக அமைகின்றன. கருத்து அல்லது பாடுபொருள் காலந்தோறும் மாறிக்கொண்டே இருக்கும்.

“உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிறறைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே”

“புகழ் எனின் உயிரும் கொடுக்குவர் - பழிஎனின்
உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்”

“செல்வத்துப் பயனே ஈதல் - துய்ப்போம்
எனினே தப்புந பலவே.”

‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’

எண்வகை மெய்ப்பாடுகள்

“நகையே அழுகை இளிவரல் மருட்கை
அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகை என்று
அப்பால் எட்டே மெய்ப்பாடு என்ப”

- தொல். பொருள். மெய் : 3

“அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை”

‘மானம் அழிந்தபின் வாழாமை முன்னினிது’

‘அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்’

‘அறம் செய்ய விரும்பு
ஆறுவது சினம்’

“எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே
அல்லால் வேறொன்றும் அறியேன்”

“ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு - நம்மில் ஒற்றுமை
நீங்கிடில் அனைவர்க்கும் தாழ்வு”

என்றெல்லாம் உன்னதமான கருத்துகளை எடுத்தோதியவை நம்
இலக்கியங்கள்.

நட்பு

குவளை நாளும் குவை இருங் கூந்தல்
ஆம்பல் நாளும் தேம் பொதி துவர் வாய்
குண்டு நீர்த் தாமரைக் கொங்கின் அன்ன
துண் பல் தித்தி மாஅயோயே
நீயே, அஞ்சல் என்ற என் சொல் அஞ்சலையே
யானே, குறுங் கால் அன்னம் குவவு மணற் சேக்கும்
கடல் சூழ் மண்டிலம் பெறினும்
விடல் சூழலன் யான், நின்னுடை நட்பே

குறுந்தொகை - 300

இலக்கியத்தில் அமையவேண்டிய
இன்னொரு முக்கியமான கூறு உணர்ச்சி
என்பதாகும். ஏனெனில் மனிதன் உணர்ச்சி
வடிவானவன். உணர்ச்சிகள் இல்லாமல்
மனிதனால் வாழ இயலாது. உணர்வில்லா
மனிதன் நடைப் பிணமாகத்தான் இருப்பான்.
உணர்ச்சிகள் உடம்பெனும் மெய்யின்
வழியாக வெளிப்படுவதால் இலக்கணிகள்
இவற்றை மெய்ப்பாடுகள் என்று குறிப்பிட்டனர்.
நகை, அழகை, இளிவரல், மருட்கை,
அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என
எண்வகை மெய்ப்பாடுகளை அதாவது
உணர்ச்சிகளைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்
டுள்ளார். இலக்கியமும் உணர்ச்சியும் ஒன்றை
யொன்று சார்ந்து நிற்பவை. உணர்ச்சிகள்
இலக்கியப் படைப்புக்கு மூலகாரணமாக
விளங்கும். நல்ல இலக்கியப் படைப்புகள்
நல்ல உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிவிடும்.

இன்பம், துன்பம், கோபம், வீரம், காதல், இரக்கம், பக்தி, பாசம்
போன்றவை மனிதனுக்கு ஏற்படும் சில அடிப்படையான
உணர்ச்சிகள்.

“கலையென்றால் உணர்ச்சிகளைக் கவரவேண்டும்
களிப்பூட்டி அறிவினைப் போய்க் கவ்வ வேண்டும்”

என்பார் நாமக்கல் கவிஞர் வெ. இரமாலிங்கம். இந்நிலையில்
அன்று முதல் இன்றுவரை தமிழ் இலக்கியங்களில் வெளிப்படும்
சில அடிப்படை உணர்ச்சிகளை இனிக் காண்போம்.

இன்பம்

இலக்கியத்தின் நோக்கமே இன்பம் பயப்பதுதான். இன்ப உணர்ச்சியையே கற்போர் பெரிதும் விரும்புவர்.

சுரிகுழல் அசைவுற அசைவுறத்
துயிலெழு மயிலென மயிலெனப்
பரிபுரம் ஒலியெழு ஒலியெழுப்
பனிமொழி யவர்கடை திறமினோ (கலிங்: 23)

என்னும் பரணிப் பாடல் இன்பச் சுவைக்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றது.

“பின்னிக் கிடக்கும் முல்லைக் கொடியைப்
பிரிக்க முடியுமா - அன்பைப்
பிரிக்க முடியுமா?
கண்ணும் கண்ணும் கட்டின கூட்டைக்
கலைக்க முடியுமா?”

எனச் சுவையூறும் தமிழில் இன்பத்தைப் பாடுகிறார் பட்டுக் கோட்டை கல்யாணசுந்தரம்.

காதல்

காதலைப் பாடாத புலவர்களே இல்லை எனலாம். காதல் காதல் காதல்; காதல் போயின் காதல் போயின் சாதல், சாதல், சாதல் என்று பாடியவர் பாரதியார்.

“அணிற்பல் அன்ன கொங்குமுதிர் முண்டகத்து
மணிக்கேழ் அன்ன மாநீர்ச் சேர்ப்ப
இம்மை மாறி மறுமை ஆயினும்
நீ ஆகியர் எம் கணவனை
யான் ஆகியர் நின் நெஞ்சு நேர்பவளே”

(குறுந்தொகை: 49)

என்னும் சங்கப்பாடலில், இப்பிறப்பில் மட்டுமல்ல அடுத்த பிறவியிலும் நீ என் கணவனாகவும் நான் உன் மனைவியாகவும் இருக்கவேண்டுமென்று தம் தலைவனை நினைத்துப் பாடுகின்றாள் தலைவி. தலைவி தன் தலைவனிடம் காட்டும் அன்புக்கு இதைவிடச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு இல்லை. இதைப்போன்றே, இன்னொரு தலைவன், உயர்ந்த சிறப்பினையும் செல்வத்தையும் வளத்தினையும் உடைய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையே பரிசாகத் தந்தாலும் நான் என் தலைவியைப் பிரியமாட்டேன் என்கிறான்.

எச்சம்

ஒரு வினை அல்லது செயல் முற்றுப் பெறாமல் அமைந்தால் அது எச்சம் எனப்படும். (எ.டு) வந்து, எழுந்து, பாடிய, படித்த

எச்சம் வினையெச்சம், பெயரெச்சம் என இருவகைப்படும்.

வினையெச்சம்

முடிவு பெறாத ஒரு எச்சச் சொல்லின் பின்னால் வினை எஞ்சி நின்றால் அது வினையெச்சம் எனப்படும். அது தெரிநிலை வினையெச்சம், குறிப்பு வினையெச்சம் என இருவகைப்படும்.

(எ.டு) கமலா எழுந்து நின்றாள்
தம்பி தூங்கி எழுந்தான்
ஆசிரியர் விளக்கிச் சொன்னார்

இங்கு எழுந்து, தூங்கி, விளக்கி என்னும் எச்சச் சொற்களின் பின்னே நின்றாள், எழுந்தான், சொன்னார் என்னும் வினை எஞ்சி நிற்பதால் இவை வினையெச்சச் சொற்கள் ஆயின.

“முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம் பெறினும்
வார் இருங்கூந்தல் வயங்கிழை ஒழிய
வாரேன்”

எனும் இப்பாடலடிகள் பத்துப்பாட்டுள் ஒன்றாகிய பட்டினப்
பாலையின் இறுதியில் இடம்பெறுகின்றது.

வீரம்

காதலையும் வீரத்தையும் தம் இரு கண்களாகக்
கொண்டவை சங்க இலக்கியங்கள். சங்க காலத்தை வீரயுகக்
காலம் என்றே கூறுவர். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில்
புறப்பாடல்கள் பெரும் பான்மையும் வீரச்சுவை மிக்கவை.

பெயரெச்சம்

முடிவு பெறாத ஓர் எச்சச் சொல்லின்
பின்னால் பெயர் எஞ்சி நின்றால்
அதனைப் பெயரெச்சம் என்பர்.
பெயரெச்சம் தெரிநிலைப்
பெயரெச்சம், குறிப்புப் பெயரெச்சம்
என இருவகைப்படும்.

(எ.டு) நேற்று வந்தவர் நல்லவர்
அன்று பாடிய பெண் நேற்று
வந்தாள்

இந்தப் படம் வரைந்த
ஓவியன் என் நண்பன்

இங்கு, வந்தவர் , பாடிய, வரைந்த
என்னும் எச்சச்சொற்களின் பின்னர்
நல்லவர், பெண், ஓவியர் என்னும்
பெயர்கள் எஞ்சி நிற்பதால் இவை
பெயரெச்சச் சொற்கள் ஆயின.

“நகுதக்கனரே நாடு மீக்கூறுநர்
இளையவன் இவன் என உளையக்கூறி
படுமணி இரட்டும் பாவடிப் பணைத்தான்
நெடுநல் யானையும் தேரும் மாவும்
படை அமை மறவரும் உடையம் யாம் என்று
உறுதுப்பு அஞ்சாது உடல் சினம் செருக்கி
சிறுசொல் சொல்லிய சினம் கெழு வேந்தரை
அருஞ்சமம் சிதையத் தாக்கி முரசமொடு
ஒருங்கு அகப்படேன் ஆயின் பொருந்திய
என்னிழல் வாழ்நர் செல்நிழல் காணாது
கொடியன் எம் இறையெனக் கண்ணீர் பரப்பி
குடிபழி தூற்றும் கோலேன் ஆகுக”

(புறநாநூறு: 72)

என்னும் பாடலில், பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செரு
வென்ற நெடுஞ்செழினின் வீரமுழக்கத்தைக் கேட்கலாம்.

“பொருதடக்கை வாளெங்கே மணிமார்பெங்கே
போர்முகத்தில் எவர்வரினும் புறங்கொடாத
பருவயிரத் தோளெங்கே எங்கே என்று
பயிரவியைக் கேட்பாளைக் காண்மின் காண்மின்”

(கலிங்கத்துப்பரணி: 483)

என்ற பாடலில் ஒரு தாயின் வீரம் வெளிப்படுவதை அறிய
இயலும்.

சுந்தரனாரின் மனோன்மனீயம் நாடகத்தில் ஜீவகன் தம்
படைவீரர்களை நோக்கிக் கூறும் கூற்றாக அமையும்,

“இத்தனிப் போரில் நீர் ஏற்றிடும் காயம்
சித்தங் களித்து ஐயமா துமக்கு
முத்தமிட் டளித்த முத்திரை ஆகி
எத்தனை தலைமுறைக் கிலக்காய் நிற்கும்!
போர்க்குறிக் காயமே புகழின் காயம்
யார்க்கது வாய்க்கும் ஆ! ஆ! நோக்குமின்”

(அங்கம் : 4, களம் : 1 148 - 153)

என்ற பகுதியும் வீரச்சுவைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

பாரதத்தில் தர்மபுத்திரன் சகுனியுடன் சூதாடி நாட்டை மட்டுமல்ல, தன் சகோதரர்களையும் மனைவியையும் இழக்கின்றான். அத்தகைய ஒரு சூழ்நிலையில்,

“நாட்டை யெல்லாந் தொலைத்தாய் - அண்ணே
நாங்கள் பொறுத் திருந்தோம்
மீட்டும் எமை யடிமை செய்தாய்
மேலும் பொறுத் திருந்தோம்
துருபதன் மகளைத் - திட்டத்
துய்ந் னுடற் பிறப்பை
இரு பகடை யென்றாய் - ஐயோ
இவர்க் கடிமை யென்றாய்
இனி பொறுப்ப தில்லை - தம்பி
எரிதழல் கொண்டு வா
கதிரை வைத்திழந்தான் - அண்ணன்
கையை எரித் திடுவோம்” (பாஞ்சாலிசபதம்)

எனக் கோபத்தின் உச்சியை அடையும் வீமனின் மொழிகள் அன்னியருக்கு எதிரான பாரதியின் கோபக்கனல்கள் என்றே கூறலாம்.

அவலம்

சங்க அகப்பாடல்கள் காதலையே பாடுபொருளாகக் கொண்டாலும், காதலின்பத்தைவிடக் காதல் வயப்படுவதால் ஏற்படும் அவலங்களையே மிகுதியாகப் பாடுகின்றன. அகப்பாடல்கள் ‘பெண்களின் கண்ணீர்த் துளிகள்’ என்று கூறினாலும் தவறு இல்லை. தற்காலத்திலும் நல்ல படைப்புகள் பலவும் அவலச் சுவையையே முன்வைக்கின்றன.

கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன் பறம்புமலைத் தலைவன் பாரி. ஒரு முல்லைக் கொடியின் வருத்தத்தைக் கூடத் தாங்கமுடியா

சிலேடை

ஊசியும் திங்களும்

மெல்லக் கலையேறும் மேவுமிரு பக்கமுமாம்
சொல்லத் தகுதாரம் சூழ்தலால் - தொல்லுலகில்
பூசிக்குஞ் சங்கரனைப் போற்றும் முருகப்பா
ஊசிக்ஞ்ச சந்திரனேர் ஓது.

- அங்கப்பபிள்ளை

அங்கப்பபிள்ளை

இவர் பவானி என்னும் ஊரில்
நாகப்பபிள்ளை என்பவரின் அருமைப்
புதல்வராகத் தோன்றினார். சிறந்த புலவராகத்
திகழ்ந்த இவர் நூல்கள் சில செய்துள்ளார்.

தம்முடைய அருமை மனைவி
காலஞ்சென்றபோது நாற்பது பாடல்களால்
இரங்கற்பாக்கள் பாடி வருந்தினார். இருபதாம்
நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இருந்தவர்.
இப்பாடல் தனிப்பாடல் திரட்டிலிருந்து
எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

மல் தான் ஏறி வந்த தேரை ஈந்து கொடைமடம்
பட்டவன். அத்தகைய வள்ளல் பெருமானை
மூவேந்தரும் ஒன்றுகூடிக் கொன்றுவிடுகின்றனர்.
இதனால் அரண்மனை வாழ்க்கை வாழ்ந்த அவனது
பெண்மக்கள் அனாதைகளாகி விடுகின்றனர்.
அச்சூழ் நிலையில் அவர்கள் பாடும்,

“அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் நிலவின்
எந்தையும் உடையேம் எம்குன்றும் பிறர்கொளார்
இற்றைத் திங்கள் இவ் வெண் நிலவின்
வென்று எறி முரசின் வேந்தர் எம்
குன்றும் கொண்டார் யாம் எந்தையும் இலமே”
(புறநாநூறு: 112)

என்னும் புறப்பாடல் அவலச் சுவைக்கு ஓர்
அற்புதமான எடுத்துக்காட்டு. சங்கப் பாடல்களில்
கையறுநிலைப் பாடல்கள் எல்லாமே அவலச்
சுவைப்பாடல்கள்தாம்.

பெண்ணொருத்தித் தான் விரும்பிய ஆடவனுடன்
சென்றுவிடுகிறாள். இதனை அறிந்த தாய் பெரிதும்
கவலைக்குள்ளாகிறாள். அந்நேரம் அயல்வீட்டார்
வந்து அவளுக்கு ஆறுதல் கூறுகின்றனர். ஆனால்
அந்தத் தாயால் தன் ஒரே மகளின் பிரிவைத்
தாங்க முடியவில்லை. அப்போது அவள் பாடும்,

“ஒருமகள் உடையேன் மன்னே அவளும்
செருமிகு மொய்ம்பின் கூர்வேற் காளையொடு
பெருமலை அருஞ்சுரம் நெருநல் சென்றனள்
இனியே தாங்கு நின் அவலம் என்றிர் ஆதுமற்று
யாங்கனம் ஒல்லுமோ அறிவுடையீரே
உள்ளின் உள்ளம் வேமே - உண்கண்
மணிவாழ் பாவை நடை கற்றன்ன என்
அணி இயற் குறுமகள் ஆடிய
மணி ஏர் நொச்சியும் தெற்றியும் கண்டே” (நற்றிணை : 184)

என்னும் பாடல் தாய்ப்பாசத்தின் ஏக்கத்தின் வெளிப்பாடாக அமை
கின்றது.

பெற்ற குழந்தை பாம்பு தீண்டி இறந்துவிடுகிறது. அதைக்
கண்டு மனம் பொறாத தாய் நெஞ்சம் நெக்குருகிப் பாடும்,

“பின்னி முடிச்சிடம்மா பிச்சிப்பூ சூட்டம்மா
என்னும் மொழிகள் இனி எக்காலம் கேட்பன் ஐயா”

“வாய்முத்தம் தாராமல் மழலையுரை யாடாமல்
சேய் கிடத்தல் கண்டெனக்குச் சிந்தை தடுமாறுதையா”

(ஆசியஜோதி)

முதலான பாடல்கள் கல்நெஞ்சையும் கரைத்துவிடும்;
கற்போரைக் கண்ணீர்க் கடலில் ஆழ்த்தும். அவலச்சுவை விஞ்சி
நிற்கும் இப்பாடல்களைத் தந்தவர் கவிமணி தேசிக விநாயகம்
பிள்ளை அவர்கள்.

நகைச்சுவை

கற்போரும் காண்போரும் பெரிதும் விரும்புவது நகைச்
சுவைதான். காலந்தோறும் தோன்றிய தமிழ்ப்பாடல்களில்
நகைச்சுவை உணர்வு நன்றாகவே அமைந்திருக்கக் காண
இயலும். அறநெறிபாட வந்த வள்ளுவரும் ஆங்காங்கே நகைச்
சுவையை அள்ளித் தெளித்துச் சென்றுள்ளார்.

ஆடவன் ஒருவனுக்குத் தும்மல் வருகின்றது. உடனே
யாரை நினைத்துத் தும்மினீர் என்று கேட்கின்றாள் அவனது
மனைவி. யாரையேனும் நினைத்தால் தும்மல் வரும் என்பது
நம்பிக்கை. ஆனால் அந்த ஆடவனோ உண்மையில் யாரை
யும் நினைக்கவில்லை. உள்ளதைச் சொன்னால் மனைவி நம்ப
மாட்டாள் என்பதால், அவளை நோக்கி, ‘உன்னை நினைத்துத்தான்
தும்மினேன்’ என்கிறான். அதைக் கேட்ட அப்பெண், அப்படி
யானால் இவ்வளவு நேரம் என்னை மறந்துதானே இருந்தீர்கள்?
என்று சொல்லி அவனிடம் ஊடல் கொண்டுவிட்டாளாம்.

“உள்ளினேன் என்றேன்மற்று என்மறந்தீர் என்றென்னைப்
புல்லாள் புலத்தக் களள்” (திருக்குறள் : 1316)
என்பது அக்குறட்பா.

கலிங்கப் போருக்குப்பின் கூழ் அடுகின்றன பேய்கள். பின்னர்
அக்கூழ் எல்லோருக்குமாக விளம்பப்படுகிறது. ஒரு பேய் கூழ்
வாங்கிய பாத்திரம் கீழே ஓட்டையாக இருந்ததால் ஒழுகுகிறது.
எங்கிருந்து ஒழுகுகிறது என்பதைப் பார்க்க அது பாத்திரத்தைக்
கவிழ்த்திப் பார்க்கிறது. அப்போது கூழ் முழுமையாகக் கீழே
சிந்திவிடுகிறது. அதைக் கண்டு வருந்துகிறதாம் அப்பேய்.

அங்கதம்

நகை உணர்ச்சியும் இகழ்ந்துரை
யாடலும் மக்களிடையே
இயல்பாகக் காணப்படுபவை.
இலக்கண நூலார் நகைச்சுவை
இன்னின்ன காரணங்களால்
பிறக்கும் என்று அறுதியிட்டுக்
கூறியுள்ளனர். கம்பராமாயணம்
முதலிய காவியங்களில்
அங்கங்கே நகைச்சுவை
குமிழிட்டெழக் காணலாம்.
வீரமாமுனிவரின் பரமார்த்த குரு
கதையில் நகைச்சுவை
ததும்புகிறது. இன்று தமிழ்நாட்டில்
நகைச்சுவை நிகழ்ச்சிகள் பெரிதும்
வரவேற்கப்படுகின்றன. ஆனால்
இத்தகைய நகைச்சுவைப்
பகுதிகளில் ஆழ்ந்த உணர்ச்சி
இல்லை; ஆழ்ந்த பொருளில்லை;
நிலைத்த பயனில்லை. கணநேர
மகிழ்ச்சியையே நமக்குத் தந்து
அதனோடு ஒழிகிறது.

வெறுப்பின் உருவ வேறுபாடே
இகழ்ச்சி என்பது.
இலக்கியங்களிலும் இது
மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றது.

“பொல்லா வோட்டைக் கலத்துக் கூழ்
புறத்தே யொழுக மறித்துப் பார்த்து
எல்லாம் கவிழ்த்தூத திகைத்திருக்கும்

இழுதைப் பேய்க்கு வாரீரோ”

(கலிங்கத்துப்பரணி: 570)

என்பது அப்பாடல்.

இகழ்ந்து பாடுதலையே தம்
தொழிலாகக் கொண்டு அவ்வகைப்
பாடலில் சிறந்து விளங்கியவர்
காளமேகம் என்னும் புலவர்.
இகழ்ச்சியுரை வசையாக மாத்திரம்
அமையாதபடி, குற்றத்தைக்
கண்டித்து நீக்குதலையே
உண்மையான நோக்கமாகக்
கொண்டதாயின், அப்போது அவ்
இகழ்ச்சி ஒருபடி உயர்ந்து
விடுகிறது. இவ்வாறாகக் கண்டிக்க
வேண்டியவற்றை அல்லது
விமர்சிக்க வேண்டியவற்றை
நகைச்சுவைப் பாணியில்
சுட்டிக்காட்டுவதை ஆங்கிலத்தில்
ஸட்டயர் (Satire) என்பார்கள்.
இதைத்தான் தொல்காப்பியத்தில்
அங்கதம் எனக்
குறிப்பிடப்படுகின்றது.
வகையொடும் நகையொடும்
கூடியதே அங்கதம்.

பக்தி

பக்திச் சுவை, தமிழ் இலக்கியத்தின் தனிச்சுவை. நாயன்
மார்களும் ஆழ்வார்களும் கம்பரும் சேக்கிழாரும் மட்டுமல்லர்,
அருணகிரியாரும் வள்ளலாரும் குமரகுருபரரும் தாயுமான
வரும் எல்லாம் தம் பக்திப் பாடல்களால் படிப்போரைப்
பரவச மூட்டியவர்கள்.

“மூவுலகும் ஈரடியால் முறைநிரம்பா வகைமுடியத்
தாவியசே வடிசேப்பத் தம்பியொடுங் கான்போந்து
சோவரணும் போர்மடியத் தொல்லிலங்கை கட்டழித்த
சேவகன்சீர் கேளாத செவியென்ன செவியே
திருமால்சீர் கேளாத செவியென்ன செவியே”

(சிலம்பு 17 : 35)

எனத் திருமாலின் பெருமையைப் பாடியவர் இளங்
கோவடிகள்.

“பித்தா பிறைகுடி பெருமானே அருளாளா
எத்தான் மறவாதே நினைக்கின்றேன் மனத்துன்னை
வைத்தாய் பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய்
நல்லூரருட்டுறையுள்
அத்தா உனக்காளாய் இனிஅல்லேன் எனலாமே”

என சுந்தரத்தமிழில் ஐந்தெழுத்தானை அகமுருகப் பாடியவர்
சுந்தரர்.

“ஆனாத செல்வத்து அரம்பையர்கள் தற்குழ
வானாளும் செல்வமும் மண்ணரசும் யான்வேண்டேன்
தேனார் பூஞ்சோலைத் திருவேங் கடச்சுனையில்
மீனாய்ப் பிறக்கும் விதியுடையேன் ஆவேனே”

எனத் தன் பக்தியின் பெருக்கைப் பாடியவர் சேரர்குலப் பெருமான்
குலசேகரப் பெருமாள்.

“பிறவாமை வேண்டும் மீண்டும் பிறப்புண்டேல்
உன்னை என்றும் மறவாமை வேண்டும்”

எனப் பாடியவர் காரைக்கால் அம்மையார்.

“தீக்குள் விரலை வைத்தால் நந்தலாலா உன்னைத்
தீண்டும் இன்பம் தோன்றுதடா நந்தலாலா”

என இன்னொரு நிலையில் பக்தி உணர்வைப் பாடியவர் பாட்டுக்கொரு
புலவன் பாரதி.

நமது இலக்கியங்கள் சுவை மிக்கவை; உணர்ச்சி மிக்கவை.
அவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்துப் படித்து இன்புறுவோம்.

“எத்தனையோ இன்பம் இந்த நாட்டிலே உண்டு
அத்தனைக்கும் பெரிய இன்பம் பாட்டிலே உண்டு” - (ஜீவா)

- பணிமனையில் உருவாக்கப்பட்டது

செயல்பாடுகள்

- ◆ ‘விழித்தகண் வேல்கொண் டெறிய அழித்தமைப்பின்
ஓட்டன்றோ வன்க ணவர்க்கு’ (வீரம் - 775)
“அரம்போலும் கூர்மைய ரேனும் மரம்போல்வர்
மக்கட்பண் பில்லா தவர்” (இழிவு - 997)
இதுபோன்று பல்வேறு சுவைகளில் அமைந்த குறள்களைத் தொகுக்க.
- ◆ அச்சம், நகைச்சுவை, பெருமிதம் எனும் சுவைகளின் அடிப்படையில் ஒரு சிறுகதை
எழுதுக.
- ◆ ‘காலந்தோறும் தமிழிலக்கியத்தில் சுவைகளின் போக்கு’ எனும் தலைப்பில் ஒரு
சொற்பொழிவு தயார் செய்க.
- ◆ அங்கதச் சுவையில் அமைந்த பழமொழிகளைத் திரட்டுக.

மருமக்கள்வழி மான்மியம்

கோர்ட்டுக் காரியம் கொஞ்சமும் தெரியுமோ?

பாரப் படிசுளும் பட்டிகைப் படிசுளும்

புணர்ச்சி

இரண்டு சொற்கள் சேரும் பொழுது அச்சொற்களில் ஏற்படும் மாற்றங்களைப் பற்றிக் கூறும் இலக்கணம் புணர்ச்சி இலக்கணம் எனப்படும்.

நிலைமொழியும் வருமொழியும்

இரண்டு சொற்கள் ஒன்றோடொன்று இணைவது புணர்ச்சி எனப்படும். இவ்வாறு இணையும் சொற்களில் முதலில் நிற்பதை 'நிலைமொழி' எனவும் இரண்டாவது வரும் சொல்லை 'வருமொழி' எனவும் குறிப்பிடுவர். இலக்கண நூலார்.

வாழை + தண்டு = வாழைத்தண்டு

வாழை - நிலைமொழி

தண்டு - வருமொழி

வாழை - (ஐ) - நிலைமொழி ஈறு

தண்டு - (த்) - வருமொழி முதல்

உயிர்முதல் : உயிர் எழுத்தை முதலில் உடைய சொல்
எ.டு. அணி (அ)

மெய்முதல் : மெய் எழுத்தை முதலில் உடைய சொல்
எ.டு. பொன் (ப் + ஓ)

உயிர் ஈறு: உயிர் எழுத்தை இறுதியில் உடைய சொல்
எ.டு. அணி (ண் + இ)

மெய் ஈறு: மெய் எழுத்தை இறுதியில் உடைய சொல்
எ.டு. பொன் (ன்)

இயல்பு புணர்ச்சி

நிலைமொழியும் வருமொழியும் இணையும் பொழுது அவற்றினிடையே எவ்வித மாற்றமும் இல்லாமல் இயல்பாக இணைவது இயல்பு புணர்ச்சி எனப்படும்.
எ.டு. வாழை + மரம் = வாழைமரம்

சாக்ஷிப் படிசுளும் சமன்ஸுப் படிசுளும்

கணக்கி லடங்காக் கமிஷன் படிசுளும்

ஜப்திப் படிசுளும் லேலப் படிசுளும்

வாரண்டுப் படிசுளும் வாசற் படிசுளும்

ஏணிப் படிசுளும், இப்படி அப்படி

எல்லாப் படிசுளும் ஏறி இறங்கி,

வாணாள் கொடுத்து வாண தீர்த்தம்

ஆட ஆளும் நீரோ? ஐயோ!

கோர்ட்டு பீஸு குமாஸ்தா பீஸு

கூடிக் காப்பி குடிக்கப் பீஸு

வெற்றிலை வாங்கிட வேறொரு பீஸு

வக்கீல் பீஸு மகமைப் பீஸு

வக்கா லத்து வகைக்கொரு பீஸு

எழுதப் பீஸு சொல்லப் பீஸு

எழுதிய தாளை எடுக்கப் பீஸு

நிற்கப் பீஸு இருக்கப் பீஸு

நீட்டின கையை மடக்கப் பீஸு

பாரப் பீஸு கீரப் பீஸு

பரா இழவு பயிற்றுப் பீஸு

கண்டு பீஸு காணாப் பீஸு

முண்டுத் துணிக்கொரு முழுமல் பீஸு
அந்தப் பீஸு இந்தப் பீஸு
ஆனைப் பீஸு பூனைப் பீஸு
ஏறப் பீஸு இறங்கப் பீஸு
இப்படி யாக என்றென் றைக்கும்

பீஸு பீஸாகப் பிச்சுப் பிடுங்கும்
கோர்ட்டில் சென்று குதித்திட வேண்டாம்.
குதித்துக் குடியை முடித்திட வேண்டாம்;
மூவுல கேத்து மூவரும் நாணப்
பொதுரிக் கார்ட்டுப் புரையில் தனியாய்
ஓர், மூலையில் இருந்து முத்தொழில் இயற்றும்
தெய்வத் தின் இருசேவடி நிதமும்
கண்டு தொழுது காணிக்கை யிட்டு
வணங்கா தவர்க்கு வருந்தோ ஷங்கள்
இத்தனை யென்றிட யாரால் முடியும்?

-கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை

விகாரப்புணர்ச்சி

சொற்கள் இணையும் பொழுது இடையே மாற்றங்கள் உண்டானால் அது விகாரப் புணர்ச்சி எனப்படும். விகாரப்புணர்ச்சி மூன்று நிலைகளில் அமையும்.

அ) *தோன்றல்*: நிலைமொழிக்கும் வருமொழிக்கும் நடுவில் புதிதாக ஓர் எழுத்துத் தோன்றுவது.
எ.டு. வாழை + பழம் = வாழைப்பழம் (ப்)

ஆ) *திரிதல்*: நிலைமொழி வருமொழிகளுக்கு இடையே வரும் ஓர் எழுத்து வேறொரு எழுத்தாக மாறி வருவது.
எ.டு. மண் + குடம் = மட்குடம் (ண் → ட்)

இ) *கெடுதல்*: நிலைமொழி வருமொழிகளிலுள்ள எழுத்துகளில் ஒன்று விடுபட்டு வருவது.
எ.டு. மரம் + வேர் = மரவேர் (ம் - விடுபட்டது)

வேற்றுமைப்புணர்ச்சி

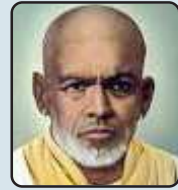
நிலைமொழிக்கும் வருமொழிக்கும் நடுவில் வேற்றுமை உருபு மறைந்தோ வெளிப்பட்டோ நிற்க, நிலைமொழியும் வருமொழியும் சேர்வது வேற்றுமைப் புணர்ச்சி எனப்படும்.

எ.டு. மோர் + குடித்தேன் = மோர்குடித்தேன்
வேற்றுமையுருபு 'ஐ' மறைந்து வந்துள்ளது.

கண்ணன் + கண்டேன் = கண்ணனைக் கண்டேன்
(ஐ உருபு வந்துள்ளது).

கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை (1876 - 1956)

நாகர்கோவிலை அடுத்த தேரூரைச் சார்ந்த பேரூரில் பிறந்தவர். இவர் எளிய இனிய பாடல்களைப் பாடுவதில் வல்லவர். கோட்டாறு பள்ளியிலும், திருவனந்தபுரம் மகாராசா பெண்கள் கல்லூரியிலும் தமிழாசிரியராக இருந்தவர். ஆசியஜோதி என்னும் புத்தரின் வரலாற்றைக் கூறும் மொழிபெயர்ப்பு நூலைத் தந்தவர். இவர் மலரும் மாலையும், உமர்கய்யாம் பாடல்கள், நாஞ்சில் நாட்டு மருமக்கள்வழி மான்மியம் முதலிய அரிய படைப்புகளைப் படைத்துள்ளார்.

செயல்பாடுகள்

- ◆ இப்பாடலில் காணலாகும் சுவை குறித்துக் கலந்துரையாடிக் குறிப்பு வரைக.
- ◆ உங்கள் வாழ்வில் நிகழ்ந்த மறக்கமுடியாத நகைச்சுவைத் தருணங்களைக் கவிதை வடிவில் தருக.

வைகுண்ட வைத்தியர்

நாடகப் பாத்திரங்கள்

வைகுண்ட வைத்தியர் (தமிழ் வைத்தியர்)
வீரம்பூரன் (அவரது வேலையாள்)
ஆலவாய்ப்பிள்ளை (ஒரு நோயாளி)

நாடகம்

ஆடல், பாடல் சார்ந்த நிகழ்த்தல் முறை என்பது உலகம் முழுவதும் பழமரபாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

தமிழ் நாடகம் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல. கதை தழுவிய கூத்து, நாடகம் என்பதாக சங்ககாலம் தொடங்கி தமிழ் மரபில் நிகழ்ந்து வந்துள்ளது. பிற்காலத்தில் கூத்து வேறாகவும் நாடகம் வேறாகவும் உருக்கொண்டுள்ளன. தமிழில், நாடகம் வேறான வடிவமாக ஆன போதிலும் அது ஆடல், பாடலைத் தவிர்த்துவிடவில்லை. தொடக்க காலத்தில் தன்னுடன் சொற்பமான வசனங்களை இணைத்துக் கொண்டது. தெருக்கூத்தில் ஆடல், பாடல், வசனம் என்கிற முறையை இன்றளவும் காணலாம். இதன் தொடர்ச்சியை ஸ்பெஷல் நாடக (இசை நாடகம் மரபிலும் கண்டு கொள்ளலாம். சமகால ஸ்பெஷல் நாடகம், ஆட்டத்தை முற்றிலுமாகத் தவிர்த்துவிட்டதைக் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

முதல் அங்கம்
முதற் காட்சி

இடம்: வைகுண்ட வைத்தியர் வீட்டில் நோயாளிகளைப் பார்க்கும் அறை

காலம்: காலை

வைகுண்ட வைத்தியர் மேஜை அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டு சில ஓலைப் புத்தகங்களைத் திருப்பிக் கொண்டிருக்கிறார். வீட்டிற்குள்ளிருந்து வீரம்பூரன் வருகிறான்.

வீ : எஜமான்! அந்தப் பூனைக்குட்டி பாலில்லாமல் கத்து கிறது. ஒரு அரையணா இருந்தால் பால் வாங்கி...

வை : சத்! தப்பு அது! நன்றாகக் கத்தட்டும். "லங்கணம் பரம ஓளஷதம்" என்று சொல்லியிருக்கிறது வைத்திய சாஸ் திரத்தில். ஆகவே அதற்கு லங்கணம் போட்டால், அதற் கிருக்கும் வியாதியெல்லாம் போய் சுகமடையும்.

(வீரம்பூரன் உள்ளே போகிறான்.)

ஆலவாய்ப்பிள்ளை வருகிறான்.

ஆ : ஐயா! வைத்தியரே! எலி எலி!

வை : யாரப்பா நீ? என்ன சமாச்சாரம்?

ஆ : எலி! எலி!

வை : எலியா? நான் என்ன எலி வியாபாரமா செய்கிறேன்?

ஆ : அப்படியல்லங்க! எலி உபத்திரவம் பொறுக்க முடியவில்லை!

வை : அதற்கு என்னிடம் வருவானேன்? கடைக்குப் போய் ஒரு எலிப்பொறி வாங்கி வீட்டிற்குக் கொண்டுபோய் வை. எலி உபத்திரவம் நீங்கிவிடும்.

ஆ : வீட்டிலே அல்லங்க! என் வயிற்றிலே!

(வயிற்றைத் தடவுகிறான்)

வை : வயிற்றிலேயா? உனக்கென்ன பைத்தியம் பிடித்திருக்கிற தா என்ன? அடே வீரம்பூரன், இங்கே வாடா!

வீரம்பூரன் வருகிறான்.

இந்த ஆளை வீட்டை விட்டு அப்புறப்படுத்து!

ஆ : ஐயா! வைத்தியரே! அப்படிச் சொல்லாதீர்கள். முதலில் என் வயிற்றிலிருந்து எலியை அப்புறப்படுத்துங்கள். உங்களுக்கு வேண்டிய ரூபாய் தருகிறேன்.

வை : அடே வீரம்பூரம்! கொஞ்சம் பொறு! ஏனப்பா? உன் வயிற்றில் எப்படி எலி போச்சது?

ஆ : அப்படிக் கொஞ்சம் கேளுங்கள் சொல்லுகிறேன். நான் நேற்று மத்தியானம் வழக்கம் போல் தூங்கிக் கொண்டிருந்தேன். வாயைத்திறந்துகொண்டு குறட்டைவிட்டுக் கொண்டு தூங்குகிறது வழக்கம். அந்தச் சமயம் பார்த்து ஒரு எலி எப்படியோ உள்ளே நுழைந்து விட்டது. உள்ளே போனதும் அங்கிருந்த சாப்பாட்டையெல்லாம் சாப்பிட்டுக் கொண்டு சவுக்கியமாய் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறது. நான் எவ்வளவோ யுத்தி செய்து பார்த்தும் வெளியே வரமாட்டேன் என்கிறது.

வை : (அவனது தொப்பையைத் தடவிப் பார்த்து) ஓ! இது மிகவும் அபாயகரமான விஷயமாச்சுதே! உம்! உம்! உன் வயிற்றிற்குள் நுழைந்தது எலிதானா? நிச்சயமாய்த் தெரியுமா? ஒரு வேளை பெருச்சாளியாயிருக்குமா?

ஆ : இல்லை வைத்தியரே, எலிதான்.

வை : இல்லை... வயிறு மிகவும் பெரிதாயிருக்கிறதே என்று கேட்டேன்... உம்! இப்பொழுது அந்த எலி என்ன செய்கிறது வயிற்றிற்குள்ளே?

ஆ : என்ன செய்கிறதா? ஒரு நிமிஷம் சம்மாயிருக்க மாட்டேன் என்கிறது. இங்கும் அங்கும் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கிறது. பீபில்ஸ் பார்க்கில் ஓட்டப்பந்தயத்தில் முதற் பரிசு பெற வேண்டுமென்று அப்யாசம் செய்வது போலிருக்கிறது. ஒரு நிமிஷம் எனக்குத் தூக்கமில்லை. அன்றியும் அகோர பசியாயிருக்கிறது.

வை : ஏன் அப்படி? நீ சாப்பிடுகிறதுதானே?

ஆ : எதைச் சாப்பிட்டு என்ன பிரயோசனம்? நான் எதைச் சாப்பிட்டாலும் வயிற்றுக்குள்ளிருந்து அதையெல்லாம்

நிகழ்த்தல் கூறுகளான: நிகழ்த்து வெளி (மேடை/நிகழிடம்) இசை (கருவி இசை, வர்ணமெட்டுக்கள்). ஒப்பனை (முக ஒப்பனை, ஆடை ஆபரணங்கள்). மேடை அமைப்பு (set). மேடைப்பயன்படு பொருட்கள் (props) ஆகியன காலத்திற்குக் காலம் அரசியல், பொருளாதாரச் சூழலுக்கு ஏற்ப மாற்றம் அடைகின்றன. இம்மாறுபாடுகள் அந்தந்த நிகழ்த்துகலை வடிவத்தில் இருத்தல் சார்ந்தன. மாறுபாடுகளை ஏற்காதவை: உள்வாங்காதவை அழிந்துபோகும். அப்படி அழிந்து பட்டவை ஏராளம் என்பதை கலைவரலாறு நமக்குக் காட்டுகின்றது.

இந்த எலிப்பிசாசு சாப்பிட்டு விடுகிறது. என் உடம்புக்கு என்ன பிரயோசனம்? எனக்குள் ஒன்றும் தங்குவதேயில்லை! ஐயா வைத்தியரே, உங்களுக்கு என்ன வேண்டுமென்றாலும் தருகிறேன். இந்த எலி உபாதையை நீக்கிவிடும், தயவு செய்து.

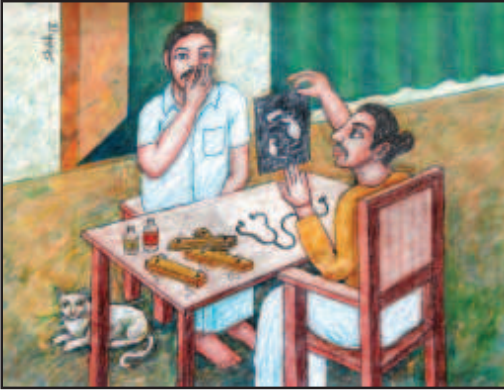
வை : உம்! இரண்டு மார்க்கங்கள் இருக்கின்றன... ஒன்று சீக்கிரமாய் முடியும். அதாவது ஏதாவது பாவாணத்தைக் கொடுத்து இந்த எலியைக் கொன்றுவிடலாம்.

ஆ : ஐயா! அது வேண்டாம். பாவாணத்தைச் சாப்பிட்டால் அந்த எலி சாகுமுன் நான் செத்துப் போய்விடுவேன். இன்னொரு மார்க்கமென்ன?

வை : இன்னொரு மார்க்கம், கொஞ்சம் நாளாகும். "லங்கணம் பரம ஓளஷதம்" என்று வைத்திய சாஸ்திரத்தில் சொல்லி இருக்கிறது. பத்து நாள் லங்கணம் போட்டால் இந்த எலி ஆகாரமின்றி இறந்து போய்விடும்.

ஆ : அதற்கு முன் நான் போய்விடுவேனே! அதற்கு என்ன செய்கிறது? வைத்தியரே, வேறு ஏதாவது சிகிச்சை செய்யுங்கள். உபாதை பொறுக்க முடியவில்லை.

வை : சற்றும் பயப்படாதே அப்பா, அப்படியே செய்கிறேன். முதலில் வயிற்றிற்குள் இருப்பதை எக்ஸ்ரே படம் (X ray Photo) எடுக்க வேண்டும். அதற்குப் பீசு மூன்று ரூபாய் ஆகிறது.

ஆ : இந்தாருங்கள். (மூன்று ரூபாய் கொடுக்கிறான்.) எதையாவது செய்யுங்கள். இந்த எலிப் பிசாசை மாத்திரம் வயிற்றிலிருந்து அப்புறப்படுத்தி விடுங்கள்.

வை : அடே! வீரம்பூரன்!

வீரம்பூரன் வருகிறான்.

வீ : எஜமான்.

வை : இந்த நோயாளியை உள்ளே அழைத்துக் கொண்டுபோய், இவர் வயிற்றிலிருப்பதற்கு ஒரு எக்ஸ்ரே படம் எடுத்து சீக்கிரம் டெவலப் (develop) பண்ணிக்கொண்டு வா.

வீ : வாருங்களையா.

(ஆலவாய்ப்பிள்ளையை உள்ளே)

அழைத்துக்கொண்டு போகிறான்.)

வை : உம்! மூன்று ரூபாய் லாபந்தான்: ஆனாலும் இதற்கு ஏதாவது சிகிச்சை செய்யவேண்டுமே! நம்முடைய ஆயுர்வேத சாஸ்திரங்களில் இதைப் பற்றி ஏதாவது சொல்லியிருக்கிறதா பார்ப்போம்!

(ஓலைப் புத்தகங்களைப் பரிசோதித்துப் பார்க்கிறார்.)

ஒன்றையும் காணோம்! எலி கடிக்கு மருந்து சொல்லியிருக்கிறதேயொழிய வயிற்றிற்குள் எலி புகுந்துகொண்டால் என்ன செய்வது என்று சொல்லவில்லை! ஆ! எனக்கு ஒரு யுக்தி தோன்று கிறது! 'மார்ஜாலோ மூஷி கரிபு' என்று சொல்லியிருக்கிறது அதுதான் சரி.

(ஆலவாய்ப்பிள்ளை உள்ளிருந்து வருகிறான்) என்ன? படம் எடுத்தாயிற்றா?

ஆ : படம் எடுத்தாச்சங்கோ. அதை என்னமோ டெவலப் (develop) பண்ண வேண்டுமாம்.

வை : இதோ சீக்கிரம் வந்துவிடும். உட்காரப்பா... உம், உன் பெயர் என்ன?

ஆ : ஆலவாய்ப்பிள்ளை.

வை : ஓ! உன் வாயைக் காட்டு பார்ப்போம்.

(அதைப் பரிசோதித்து)

சரிதான்! இப்பொழுது ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிகிறது. இந்த வியாதிக்குக் காரணம். நம்முடைய வைத்திய சாஸ்திரங்களில், பகலில் தூங்கக் கூடாதென்று சொல்லியிருக்கிறது; அப்படித் தூங்குவதனாலும் வாயைத் திறந்து கொண்டு தூங்கலாகாது, இதோ பார்.

(ஒரு ஓலைக்கட்டைப் பிரித்து படிப்பதுபோல் பாசாங்கு செய்கிறார்.)

“ அப்பனே ஆளிவாயா
ஆந்தைபோல் விழித்த கண்ணா
செப்பினேன் பகலில் நீயும்
சிறிதுமே தூங்கிடாதே.”

இனிமேலாவது பகலில் வாயைத் திறந்துகொண்டு தூங்காதே.

அரங்கு

நாடக சாலையின் முகனே யரங்கஃ
துயர்ந்த சமதல முடைத்தாய்ப் பல்வகைக்
களங்களுங் காட்டுங் கவினுறு திரைபல
வேண்டிய போது வீமுந் தகைத்தாய்க்
காண்பவர் நெஞ்ச மாண்பொடு கவரு
மோவியத் தொழினல மாவியப் புறநவும்
தாழ்ச்சியி லெந்திரச் சூழ்ச்சியுஞ் சான்றதாய்
பாயிருள் கடிந்து ஞாயி றெழுந்ததோ
வென்ன வொளிதவ மன்னி விளங்குந்
தூணிழற் புறப்படா மாண்விளக் கெடுத்து
நிலவிளக் கேற்றியு நலமுறப் பாத்திர
நடிப்பிட மாகி நனியியல் வதுவே.

- பரிதிமாற்கலைஞர்

பரிதிமாற்கலைஞர் (1870 - 1903)

இவரது இயற்பெயர் சூரிய நாராயணசாஸ்திரி. தமிழ்ப் பற்றின் காரணமாக அப் பெயரைப் பரிதிமாற் கலைஞர் என மாற்றிக் கொண்டார். இவர் மதுரையை அடுத்த விளாச்சேரியில் பிறந்தவர். 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தமிழுக்குத் தொண்டாற்றியவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர். மதுரையில் 4ஆம் தமிழ்ச்சங்கம் நிறுவ முயன்றவர் களுள் ஒருவர். ரூபாவதி, கலாவதி போன்ற நாடகங்களை எழுதியுள்ளார். ஞானபோதினி இதழை நடத்தியுள்ளார். 'நாடகவியல்' என்ற நூலிலிருந்து இப்பகுதி எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

கம்பெனி நாடகம்

சினிமாவின் வருகைக்கு முன், சென்னை மாகாணத்தின் முதன்மையான வெகுசன ஊடகம் நாடகக் கம்பெனிகள்தான். புதிய பண்பாட்டு நிகழ்வாக இருந்த அந்த நாடகங்கள் முகிழ்த்துச் சில பத்தாண்டுகளே கடந்திருந்தன.

இந்நாடகக் கம்பெனிகள் குடும்பம்போல் இயங்கின. வாத்தியார், நடிகர்கள், இசைக்கலைஞர்கள் ஆகியோர் ஒன்றாக வாழ்ந்தனர். ஊர் ஊராகப் பயணம் செய்தனர். குறிப்பிட்ட சில இடத்தில் ஒரு மாத காலமோ அதற்குமேலே கூடத் தங்கி நிகழ்ச்சிகளை நடத்தினர்.

இக்கம்பெனி நாடகங்களைக் காண்பது முக்கியமான வெகுசன பொழுதுபோக்காக உருவானது. பல சிறு நகரங்களில் நிரந்த நாடகக் கொட்டகைகள் கட்டப்பட்டன. பிறகு இக்கம்பெனிகளின் மாறுபட்ட வடிவங்களும் தோன்றத் தொடங்கின. பாய்ஸ் கம்பெனி எனப்படும் சிறுவர்களைக் கொண்ட குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டன. தமிழ் சினிமாவின் மிக முக்கியமான கலைஞர்கள் பாய்ஸ் கம்பெனிகளில் உருவாக்கப்பட்டவர்களே. 1910ல் சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் சமரச சன்மார்க்க சபா என்ற பாய்ஸ் கம்பெனியைத் தொடங்கினார். அவர் நாடக ஆசிரியர் மற்றும் வாத்தியார் ஆவார். வெகு சிலரே ஆனாலும் முழுவதும் பெண்களால் ஆன சில குழுக்களும் இயங்கத் தொடங்கின.

(வீரம்பூரன் ஒரு படத்தைக்
கொண்டு வந்து கொடுக்கிறான்.)

அப்பனே! ஆளிவாயா! பார்த்தாயா! நான் நினைத்தபடியே யிருக்கிறது. உன் வயிற்றிற்குள் நுழைந்த பிறகு இரண்டு குட்டிகள் போட்டிருக்கிறது! படத்தில் மூன்று எலிகள் இருக்கின்றன பார்!

(காட்டுகிறார்.)

ஆ : ஐயா! வைத்தியரே! இந்தக் குட்டிகளும் பெரிதாகிக் குட்டி போடுவதற்கு முன்பாக ஏதாவது சிகிச்சை செய்யுங்கள்!

வை : அப்படியே ஆகட்டும், அதற்கு 36 ரூபாய் பீசாயிற்று. முப்பது ரூபாய் பெரிய எலிக்கும், ஆறு ரூபாய் அதன் இரண்டு குட்டிகளுக்கும்.

ஆ : ஐயா, வைத்தியரே கொஞ்சம் குறைத்துக் கொள்ளக் கூடாதா?

வை : முடியவே முடியாது.

ஆ : ஆனால் சரிதான். இந்தாருங்கள்.

(ரூபாயைக் கொடுக்கிறான்.)

வை : (அதைப் பையில் போட்டுக்கொண்டு) அப்பனே, உன் வியாதி சீக்கிரம் குணமாக வேண்டுமென்றால், நான் சொல்கிறபடியே செய்யவேண்டும். குறுக்கே வாயைத் திறந்து, ஒன்றும் பேசலாகாது தெரியுமா?

ஆ : இல்லைங்க.

வை : அடே! வீரம்பூரன், அந்த பசித்திருக்கிற பூனைக்குட்டியை இங்கே கொண்டுவாடா!

(வீரம்பூரன் ஒரு பூனைக்குட்டியைக்
கொண்டு வருகிறான்.)

அப்பனே, ஆளிவாயா! இந்தப் பூனைக்குட்டியை எடுத்துக்கொண்டு போ. இன்றிரவு தூங்கும்பொழுது வாயைத் திறந்துகொண்டு தூங்கு இந்தப் பூனைக்குட்டியை உன் மார்பின் மீது படுக்க வைத்துக்கொள். எல்லாம் சரியாகப் போய்விடும். நாளை காலை என்னை வந்து பார்.

ஆ : ஒரு வேளை...

வை : அதுதான் வேண்டாமென்றேன்! வைத்தியர் வாக்குக் குக்குக் குறுக்காக ஒன்றும் சொல்லக்கூடாது. சொன்னால் மருந்து பலிக்காது. போய் வா.

(ஆலவாய்ப்பிள்ளை பூனைக்குட்டியைத்
தூக்கிக் கொண்டு வெளியே போகிறான்.)

காட்சி முடிகிறது.

இரண்டாவது காட்சி

இடம்: அதே இடம். காலம் : மறுநாள் காலை.

வைகுண்ட வைத்தியர் முன்புபோல் மேஜை அருகில்
உட்கார்ந்திருக்கிறார். உள்ளிருந்து வீரம்பூரன் வருகிறான்.

வீ : என்னாங்க! இந்த எலிகள் தொந்திரவு பெரிசாப்போச்சு!
நேற்று ராத்திரி என் துணியெல்லாங்கிழிச்சுட்டுதுங்க!
இப்பவும் உக்கிராண அறையில் இரண்டு மூன்று சேர்ந்து
கொண்டு காபுரா பண்ணிக் கொண்டிருக்குதுங்கள்! அந்த
பூனையே நீங்க கொடுத்தாட்டது தப்புங்க. அது இருந்தா
இந்த எலிங்கல்லாம் கிட்ட நாடாதுங்க... வேறொரு
பூனையாவது வாங்கிகினு வரட்டுமா?

வை : சீ! பூனைக்குட்டியை விலை போட்டு வாங்குவதாவது!
யாராவது கேட்டால் சிரிப்பார்கள். உம்! கொஞ்சம் பொறு
சொல்கிறேன். ஒருவேளை! நம்முடைய பூனைக்குட்டி
நம்மிடமே திரும்பி வந்தாலும் வரும் என்று எனக்குத்
தோன்றுகிறது. சாயங்காலம் வரைக்கும் பார்ப்போம். நீ
போய் உள்ளே உன் வேலையைப் பார்... அட்டே கொஞ்சம்
இரு. எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றுகிறது. உக்கிராணத்
திலே எலிகள் இருக்கிறது என்றாயே, அந்த எலிகளில்
இரண்டு மூன்று பெரிய எலிப்பொறி வைத்துப் பிடித்துவை.
ஒரு வேளை நமக்கு இன்று உபயோகப்பட்டாலும் படும்.

வீ : அப்படியே.

(உள்ளே போகிறான்.)

வை : இன்றைக்கு வழக்கமாய் வரும் நோயாளிகள் கூட
வரவில்லை! மருந்தே சாப்பிடாமலிருந்தால் சபாவத்தினால்
எல்லா வியாதிகளும் நீங்கும் என்று ஒரு மடையன்
எழுதினாலும் எழுதினான், வைத்தியர்களாகிய எங்கள்
பாடு கஷ்டகாலமாய்ப் போய்விட்டது; இன்னும் கொஞ்ச
நாள் பார்க்கிறேன். இந்த வைத்தியத்தில் சரியான வரும்படி
வராவிட்டால் இதை விட்டு ஜோஸ்யம் சொல்ல ஆரம்பித்து
விடுகிறேன். அதற்கு மருந்து சிலவு, வேலையாள் சிலவு
ஒன்றும் வேண்டியதில்லை. இந்த ஓலைப்புத்தகங்களே
போதும்.

(ஆலவாய்ப்பிள்ளை வருகிறான்.)

ஆ : ஐயா! வைத்தியரே! என்ன இப்படிச் செய்து விட்டீர்களே!
முன்பிருந்ததைவிட வயிறு பெருத்துப் போய்விட்டதே!
காலையில் எழுந்தது முதல் மூச்சு விடுவதற்கும் கஷ்டமா

உடம்படுமெய்

உயிரெழுத்தை இறுதியாகக்
கொண்ட ஒரு சொல்,
உயிரெழுத்தை முதன்மையாகக்
கொண்ட ஒரு சொல்லுடன்
இணையும்போது, அவ்
உயிரெழுத்துகளுக்கு இடையே
'ய்' அல்லது 'வ்' என்னும்
மெய்யெழுத்து மிகுந்து வரும்.
இவ்வாறு வருவதை
உடம்படுமெய் என்பர்.

நிலைமொழி இறுதியில் இ, ஈ, ஐ
ஆகிய உயிரெழுத்துகளில்
ஏதேனும் ஒன்று வந்து,
வருமொழி முதலில் ஏதேனும்
உயிரெழுத்து வந்தால் இடையே
'ய்' என்னும் மெய்
உடம்படுமெய்யாக வரும்.

மணி + அழகு = மணியழகு
தீ + இல்லை = தீயில்லை
மலை + ஏறு = மலையேறு

நிலைமொழி இறுதியில் அ, ஆ,
உ, ஊ, எ, ஒ, ஓ, ஔ என்னும்
எட்டு உயிரெழுத்துகளில் ஒன்று
வந்து, வருமொழி முதலில்
ஏதேனும் உயிரெழுத்து வந்தால்
'வ்' என்னும் மெய்
உடம்படுமெய்யாக வரும்.
(எ.டு.)

பலா + இலை = பலாவிலை
அது + அல்ல = அதுவல்ல
பூ + அழகு = பூவழகு
கோ = இல் = கோவில்

நிலைமொழி இறுதியில் 'ஏ'
எனும் உயிர்வந்தால் ய், வ்
ஆகிய மெய்யெழுத்துகளில்
எதுவேண்டுமானாலும்
உடம்படுமெய்யாக வரலாம்.
ஊரே + அல்ல = ஊரேயல்ல
ஊரேயல்ல

சபா நாடகங்கள்

மராத்தி மற்றும் பார்சி நாடகக் கம்பெனிகளின் சென்னை வருகை ஆங்கிலம் கற்றவரிடையே தாக்கம் ஏற்படுத்தியது.

நீதித்துறையில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த பம்மல் சம்பந்த முதலியார் 1891இல் சுகுண விலாச சபா என்ற அமெச்சூர் குழுவைச் சென்னையில் நிறுவினார். இக்குழு சமூகத்தின் உயர்மட்டத்தினரைக் கவர்ந்தது. மேலைக் கல்வி பெற்றவர்கள், கலையில் பங்கேற்பதற்கான அங்கீகாரத்தை நாடகத்துறை பெற்றது. சுகுணவிலாச சபா போன்ற நிறுவனங்கள் அத்தேவையைப் பூர்த்தி செய்தன. அதைத் தொடர்ந்து சிறு நகரங்களிலும் பல சபாக்கள் உருவாகின. தஞ்சை சுதர்சன சபா, திருச்சி ரசிக ரஞ்சனி சபா ஆகியவற்றை எடுத்துக்காட்டுகளாகக் கொள்ளலாம்.

இந்தச் சபாக்கள் அமெச்சூர் கம்பெனிகள் ஆகும். நாடகத்தின்பால் உள்ள ஈடுபாட்டின் காரணமாகப் பலர் உறுப்பினர்களாக இந்தச் சபாக்களில் சேர்ந்தனர். பணம் சம்பாதிக்க இவற்றை நம்பி இருக்கவில்லை. வணிக ரீதியிலான கம்பெனிகள் போலன்றி, இச்சபாக்களின் நாடகங்கள் மிகக் குறைவாக, சில நகரங்களில் மட்டும் நிகழ்த்தப்பட்டன. இந்த மேல்தட்டு சபாக்களின் நாடகங்கள் பெரும்பாலும் காளிதாசர், ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்களின் தமிழ் வடிவங்களாக இருந்தன. கம்பெனி நாடகங்களைப் போலன்றி இந்தச் சபா நாடகங்கள் வசனத்திற்கு முக்கியத்துவம் அளித்தன. இசை மற்றும் பாடல்களுக்கு அதிக அழுத்தம் தரவில்லை.

யிருக்கிறதே!

வை : நான் சொன்னபடியே செய்தாயா அப்பா? எங்கே அந்த பூனைக்குட்டி?

ஆ : அதைத்தான் கேளுங்கள்! நேற்றிரவு நீங்கள் சொன்னபடியே படுத்துக்கொள்ளும் பொழுது அந்த பூனைக்குட்டியை என் மார்பில் வைத்துக்கொண்டு என் வாயைத் திறந்து கொண்டு தூங்கினேன். காலையில் எழுந்து பார்க்கிறேன் பூனைக்குட்டியைக் காணோம்! என் வயிறு மாத்திரம் முன்பைவிட பெருத்துப் போயிருக்கிறது. வேண்டுமென்றால் பரிசோதித்துப் பாருங்கள்.

வை : (அவன் வயிற்றைப் பரிசோதித்துப் பார்த்து) ஓ! தெரிகிறது, இருந்தாலும் எதற்கும் இதற்கு ஒரு படம் எடுத்துப் பார்க்கவேண்டும்!

ஆ : அதற்கு வேறு மூன்று ரூபாய் கொடுக்க வேண்டுமா என்ன?

வை : பயப்படாதே! இரண்டாம் முறை படம் எடுப்பதற்கு இரண்டு ரூபாய் போதும்.

ஆ : அம்மட்டும் சந்தோஷம்! இந்தாருங்கள் இரண்டு ரூபாய்.

(கொடுக்கிறான்.)

வை : அடே! வீரம்பூரன்!

வீரம்பூரன் உள்ளிருந்து வருகிறான்.

வீ : ஏன்?

வை : இதோ இந்த பிள்ளையாண்டானை அழைத்துக் கொண்டு போய் வயிற்றினுள்ளிருப்பதற்கு ஒரு எக்ஸ்ரே படம் சீக்கிரம் எடுத்துக்கொண்டு வா.

(வீரம்பூரன் ஆலவாய்ப்பிள்ளையை உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு போகிறான்.)

வை : தற்காலத்தில் அட்வொகேட்டுகளைப்போல், வைத்தியர்கள் ஒரு வீதிக்கு ஒன்பது பெயர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகவே ஏதாவது ஸ்பெஷல் (Special) வைத்தியன் என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டால்தான் பணம் சம்பாதிக்கலாம். இன்றைக்கே வெளியிலிருக்கும் என் பெயர் போர்டில் (Board) "இணையில்லாத எலி

வைத்தியர்” என்னும் பெயரை எழுதிவைக்கிறேன்.

ஆலவாய்ப்பிள்ளை உள்ளிருந்து வருகிறான்.

ஆ : வைத்தியரே! படம் எடுத்தாயிற்று. அங்கே மாட்டியிருக்கும் மற்றப் படங்களைப் பார்க்க எனக்கு பயமாயிருந்தது. வந்து விட்டேன்! வைத்தியரே இன்று காலை முதல் வயிற்றுக்குள்ளிருந்து முன்பு போலல்லாமல் வேறுவிதமான சப்தம் உண்டாகிறது. அதை கவனித்தீர்களா?

வை : (வயிற்றில் ஸ்டேதோஸ்கோப் Stethoscope வைத்துப் பார்த்து) ஆம் ஆம்! இது நேற்றிருந்த சப்தமல்ல. நேற்று எலி சப்தம் கேட்டது. இப்பொழுது பூனை சப்தம் கேட்கிறது!

ஆ : ஐயையோ! அந்தப் பூனைக்குட்டியும் வயிற்றிற்குள் போய் விட்டதா என்ன?

வை : ஆம்!

வீரம்பூரன் ஒரு படத்தைக் கொண்டு வருகிறான்.

இதோ பார்த்தாயா படத்தை! பூனைக்குட்டி உன் வயிற்றிற்குள் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

ஆ : ஐயையோ! வைத்தியரே! இது தானா நீங்கள் என்னை சொஸ்தப்படுத்துகிறது?

ஆ : அப்பனே! ஆளியாயா! நீ இவ்வாறு புத்தியில்லாதவன் போல் பேசலாமா? அந்த எலிகளின் உபத்திரவத்தினின்றும் உன்னைக் காப்பாற்றும்படிக் கேட்டாய். அதைச் செய்து முடித்தேனோ இல்லையோ?

ஆ : எங்கே அந்த எலிகள்?

வை : அதைத்தான் நான் உன்னைக் கேட்கிறேன்? எங்கே அந்த எலிகள்?

ஆ : என் வயிற்றில் (படத்தைக் காட்டி) காணாமே.

வை : ஆம் உன் வயிற்றிலில்லை. இந்தப் பூனைக்குட்டியின் வயிற்றிலிருக்கின்றன! இந்தப் பூனைக்குட்டி, அந்த பெரிய எலி ஒன்று. சின்ன எலிகள் இரண்டு, ஆக மூன்றையும் பிசித்து விட்டது. அதன் வயிறுகூட உப்பியிருக்கிறது பார்... அந்த எலி பயம் இனி உனக்கு வேண்டாம். அந்த எலிகள் எல்லாம் இந்நேரம் பூனை வயிற்றில் ஜீரணமாய்ப் போயிருக்கும்.

ஆ : ஆமாம் வைத்தியரே! 'வாலு போயி கத்தி வந்தது டும்டும்' என்பதுபோல எலி போயி பூனை வந்திருக்கிறதே என் வயிற்றில்!

உடை - ஒப்பனை

கம்பெனி நாடகங்களில் புராணப் பாத்திரங்கள், தெய்வங்கள், இராஜாக்கள் போன்றவை இராஜா ரவிவர்மா ஓவியங்களின் தாக்கத்தினால் உருவான உடை ஒப்பனை முறையைப் பயன்படுத்துகின்றன. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்குள் அவரது ஓவியங்கள் பல பத்திரிகைகளிலும் காலண்டர்களிலும் வெளியாகி, பம்பாய், சென்னை ஆகிய மாகாணங்களில் உள்ள நாடகக் கம்பெனிகளில் தாக்கம் செலுத்தின.

இடைவேளை

இந்தியாவின் திரைப்படக் காட்சிகளில் ஒன்றிப்போன அம்சம் இடைவேளை ஆகும். இதுவும் கம்பெனி நாடகங்கள் தந்த கொடையாகும். மிக நீண்ட நாடகங்கள், சில சமயம் அதிகாலை வரை நடக்கும் சூழல் இருந்தது. எனவே இடைவேளை, நிகழ்ச்சியின் அவசியமான கூறாக இருந்தது. மேடை அமைப்பு மாற்றப்படுவதற்கும் பார்வையாளர்கள், புத்துணர்வு பெறுவதற்கும் இந்த இடைவேளை தேவைப்பட்டது. நாடகம் பற்றிய இக்குறிப்புகள் அனைத்தும் **கட்டியம்** காலாண்டு ஆய்விதழிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை.

வை : அதற்கு வேறு சிகிச்சை செய்ய வேண்டும்.

ஆ : (பயந்து எழுந்து) என்ன! இந்தப் பூனைக்குட்டியைக் கொல்ல ஏதாவது ஒன்றை நாளை என் வயிற்றிற்குள்விடப் போகிறீர்களா என்ன! வேண்டாம் வேண்டாம்! உங்கள் வைத்தியம் வேண்டாமெனக்கு!

(ஓடப் பார்க்கிறான்.)

வை : (அவன் கையைப் பிடித்து தடுத்து) அப்பனே ஆளியாயா! அப்படி ஒன்றும் செய்யமாட்டேன் பயப்படாதே! இந்தப் பூனைக்குட்டியை வெளியில் அகற்றிவிடுகிறேன் பயப்படாதே!

ஆ : ஆ! அப்படிச் செய்யுங்கள் உங்களுக்குப் பீசு கொடுக்கிறேன்.

வை : அதற்கு 50 ரூபாய் பீசாகும்.

ஆ : என்ன வைத்தியரே! அதிகமாய்க் கேட்டீர்கள்! ஒரு பெரிய எலிக்கும் இரண்டு குட்டி எலிகளுக்கும் 36 ரூபாய் கொடுத்தேன். இது ஒரே பூனைதானே, 12 ரூபாய் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

வை : அதெல்லாம் உதவாது. ஒரே பூனையாயிருந்தாலும் இது எலியைவிட எவ்வளவு பெரிய ஜந்து; யோசித்துப் பார்.

ஆ : அதெல்லாம் உதவாது. நான் சொல்லுகிறதைக் கேளுங்கள். என்னிடம் இருபது ரூபாய்தானிருக்கிறது. அதை வாங்கிக்கொண்டு இந்தப் பூனையை என் வயிற்றிலிருந்து அப்புறப் படுத்துவதானால் செய்யுங்கள். இல்லாவிட்டால் நான் ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் என் வயிற்றை அறுத்து இந்தப் பூனைக்குட்டியை வெளிப்படுத்தச் சொல்லிவிடுகிறேன். அதற்காக ஒரு சார்ஜம் கேட்கமாட்டார்கள்.

(எழுந்திருக்கிறான்.)

வை : வேண்டாம் அப்பா உட்கார். நீ நல்ல பிள்ளையாயிருக்கிறாய்; உனக்காக என் சார்ஜை குறைக்கிறேன். அந்த இருபது ரூபாயும் என்னிடம் கொடுத்துவிடு.

(ரூபாயை வாங்கிக்கொண்டு)

ஆபரேஷன் (Operation) இல்லாமல் அரை நிமிஷத்தில் அந்தப் பூனைக்குட்டியை வெளிப்படுத்து விடுகிறேன் பார்.

ஆ : வாஸ்தவமாய்?

வை : அப்படிக்குச் செய்யாவிட்டால் இந்த இருபது ரூபாயை யும் வாபஸ் செய்துவிடுகிறேன். இப்படி வா. இதோ இந்த ஸ்கிரீன் (Screen) பின்னாலிருக்கும் மேஜையின் மீது படுத்துக்கொள். (அப்படியே செய்கிறான்.) கண்ணை மூடிக்கொள். வாயை ஆளிவாயைப் போல்திற... உனக்கு ஆளிவாயன் என்று சரியான பெயர் வைத்தார்கள் உன் தாய் தந்தையர். அடெ! வீரம்பூரன் (உள்ளிருந்து ஏன்?) அந்த எலி போனை இப்படிக் கொண்டு வா.

**வீரம்பூரன் எலியொன்றடைபட்டிருக்கும்
எலிபோனைக் கொண்டு வருகிறான்.**

வீ : இதோ!

வை : இதை அப்படியே திறவாமல் பிள்ளையாண்டான் வாயரு கில் காட்டு. (வீரம்பூரன் அப்படியே செய்ய ஸ்கிரீனுக்குப் பின்னாலிருந்து ஒரு பூனைக்கட்டி வெளியே குதிக்கிறது.) அப்பனே ஆளிவாயா! சட்டென்று உன் வாயை மூடிக் கொள்! ஆ! அப்படி. இல்லாவிட்டால் அந்தப் பூனைக் குட்டி மறுபடியும் வாய்க்குள் நுழையப் போகிறது! இப்பொழுது எப்படியிருக்கிறது?

ஆ : அப்பா! வைத்தியரே! (எழுந்திருந்து வெளியில் வந்து) உங்க ளுக்குக் கோடி நமஸ்காரம்! வயிற்றிலிருந்து உபாதையெல் லாம் நீங்கிவிட்டது அப்பா!

வை : அப்பனே, உனக்கென்ன வேலை?

ஆ : நான் போர்டுகள் பெயின்ட்(Board paint) பண்ணுகிறது.

வை : ஓ! நிரம்பசரி! அப்படியானால் எனக்கொரு உபகாரம் செய்யவேண்டும்.

ஆ : என்ன சொல்லுங்கள்; உடனே செய்கிறேன்.

வை : என் பெயரைப் போட்டு, அதன் கீழ் "எலி வைத்தியத்தில் இணையில்லாதவர்" என்று எழுதின போர்டு ஒன்று தயார் செய்துகொடு.

ஆ : அதற்கென்ன? அப்படியே ஆகட்டும். நீங்கள் எனக்குச் செய்ததற்கு. அது கூடவா நான் செய்யக்கூடாது? உம், உங்கள் பெயரென்ன?

வை : வைகுண்ட வைத்தியர், என்று என்னை எல்லோரும் கூறுவார்கள்.

ஆ : வைகுண்ட வைத்தியரா! அது ஏன் அப்படி பெயர் வந்தது?

வை : ஏனென்றால், என்னிடம் வரும் நோயாளிகள் நான்கொடுக்கும் மருந்தினால் குணப்படாவிட்டால், அவர்களை வைகுண்ட டத்திற்கு அனுப்புவது வழக்கம். அங்கே என் தமையனார் போயிருக்கிறார். அவர் அங்கே அவர்களை யெல்லாம் சொஸ்தப்படுத்தி விடுவார்.

ஆ : அவர் பெயர் என்ன?

வை : பரமபத வைத்தியர்.

ஆ : அப்பொழுது அவருக்குக்கூட ஒரு போர்டு எழுதிக்கொண்டு வருகிறேன்.

(புறப்படப் பார்க்கிறான்.)

வை : உம்! ஆமாமப்பா... அதை நான் அவரிடம் எப்படி அனுப்புவது?

ஆ : நீங்கள் நேராக எடுத்துக்கொண்டு போய் உடனே கொடுத்து விடுங்களேன்!

(போகிறான்.)

வை : இவனுக்குக் கூட கொஞ்சம் புத்தியிருக்கிறது.

பம்மல் சம்பந்த முதலியார் (1873-1967)

பம்மல் என்ற ஊரில் பிறந்த இவர் சட்டம் பயின்றவராவார். நடிப்புத்துறையின்மீதுகொண்ட ஆர்வத்தால் சுகுண விலாச சபை என்ற நாடகக் குழுவைத் தொடங்கினார். ராவ்சாகிப் பட்டத்தையும் ராவ் பகதூர் பட்டத்தையும் ஆங்கில அரசிடம் பெற்றவர். நடுவண் அரசு இவரைப் பாராட்டி பத்மபூஷண் விருது வழங்கியது. தொண்ணூற்றிற்கும் மேற்பட்ட நாடகப் பனுவல்களைப் படைத்துள்ளார். தமிழ் நாடகத் தந்தை என்று போற்றப்பட்டவர். நாடகமேடை நினைவுகள், நாடகத்தமிழ் என்னும் அரிய நூல்களைப் படைத்து பிற்கால நாடக வரலாற்று ஆய்விற்கு உறுதுணையாக இருந்தவர்.

செயல்பாடுகள்

- ◆ வைகுண்ட வைத்தியர் என்ற நாடகத்தினைச் சுவைமிக்க கதையாக வடிமாற்றம் செய்க.
- ◆ பள்ளிக் கலைவிழாவில் நடிக்கத்தக்க வகையில் ஏதேனும் ஒரு சுவையடிப்படையில் நாடகம் எழுதுக.
- ◆ வைகுண்ட வைத்தியர் நாடகத்தினை நடித்துக் காட்டுங்கள்.

ஆங்கிலம்	மலையாளம்	தமிழ்
ஷேக்ஸ்பியர்	வி. டி. பட்டதிரிப்பாடு	சங்கரதாஸ் சுவாமிகள்
பெர்னாட்ஷா	என். என். பிள்ளை	சே. ராமானுஜம்

இவர்கள் பல்வேறு மொழிகளின் நாடகத்துறைகளில் சிறந்து விளங்கியவர்கள். இவர்களுடைய வாழ்க்கைக் குறிப்புகளை உள்ளடக்கி ஒரு குறும்படம் தயாரிக்க.

- ◆ மெய்ப்பாட்டிற்கும் நடிப்பிற்கும் இடையேயான தொடர்பினை இலக்கியங்கள், ஊடகங்களின் (திரைப்படம், நாடகம், தொலைக்காட்சி) துணைகொண்டு கலந்துரையாடி உரைக் குறிப்புத் தயார்செய்க.

- ◆ எண் வகை மெய்ப்பாடுகளைப் பட்டியலிடுக.
- ◆ நும் பாடப்பகுதியில் வரும் பெயர்ச்சொல், வினைச்சொற்களைத் தொகுத்துப் பட்டியலிடுக.
- ◆ நும் பாடப்பகுதியில் வந்துள்ள பத்து உடம்படுமெய் சொற்களைக் கண்டுபிடித்து விளக்குக.
- ◆ இவ்வலகில் இடம்பெற்றுள்ள இயல்பு புணர்ச்சி, விகாரப் புணர்ச்சி (தோன்றல், திரிதல், கெடுதல்) சொற்களைக் கண்டுபிடித்து விளக்குக.
- ◆ இணைத்து எழுதி அட்டவணைப்படுத்துக.

பல + பொடி, கல் + விளக்கு, யானை + கண், கல் + தூண், மணி + அழகு, மரம் + வீடு, மலை + ஏற்றம், பொன் + தாமரை, பழம் + கடை, புது + உலகம்

இயல்பு	தோன்றல்	திரிதல்	கெடுதல்

